přelíčení nejméně třídenní lhůtu k přípravě své obhajoby. Předpis § 221 tr. ř. nebyl proto v hlavním přelíčení porušen nebo zanedbán.

Podle zprávy soudu první stolice, rozhodl se nalézací soud projednati trestní věc obžalovaného, jenž byl ve vyšetřovací vazbě, dne 30. srpna 1939 již dopoledne, aby využil času, uvolněného odpadnutím hlavního přelíčení, ustanoveného na 9 hodin k projednání jiné trestní věci. Toto rozhodnuti soudu bylo obžalovanému, jenž byl předveden z vazby, prohlášeno (§ 77 tr. ř.). Nelze proto důvodně tvrditi, že obžalovaný nebyl k tomuto hlavnímu přelíčení obeslán. Obžalovaný nic nenamítal proti okamžitému projednání věci, a netrval na přítomnosti svého obhájce. Mínil-li obžalovaný, že přeložení hlavního přelíčení a nepřítomnost jeho obhájce může působiti nepříznivě na jeho obhajobu, bylo na něm, aby se vzepřel přeložení hlavního přelíčení, trval na jeho provedení v původně stanovené době a zajistil si tak podklad pro uplatnění neúplnosti řízení podle § 281, č. 4 tr. ř. Toho obžalovaný neučinil.

Čís. 6392.

Prostředkem ucházení se o křivé svědectví ve smyslu § 199, písm. a) tr. z. může býti i pouhá žádost nebo prosba.

Použije-li pachatel k ucházení se o křivé svědectví posla, je čin dokonán, jakmile svědka dojde žádost o křivé svědectví.

Není třeba, aby ten, jemuž žádost svědčí, byl již k soudu obeslán jako svědek, nebo aby již byla u soudu zahájena věc, v níž má svědčiti. Stačí, že je jeho výslech u soudu pravděpodobný a že to pachatel ví.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1939, Zm II 238/39.)

Podle zjištění nalézacího soudu bylo proti obžalovanému A. zahájeno u okresního soudu ve V. trestní řízení pro přestupek podle § 431 tr. z., jehož se dopustil v hostinci obžalovaného B. Hlavním svědkem případu byl návštěvník hostince N. Obžalovaný A. ho vyhledal na popud obžalovaného B. a řekl mu: »Pan B. mne sem poslal, abych ti řekl, že jsi nic neviděl a že jsi byl kritického dne podnapilý.« Rovněž obžalovaný C. řekl N-ovi příležitostně: »Poslouchej, my jsme spolu domluveni, nic jsme neviděli a je to hotovo.« N. se však nedal svésti a vypověděl u soudu pravdu.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaných A., B. a C. do rozsudku krajského soudu, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem podvodu podle §§ 197, 199, písm. a) tr. zák.

Z důvodů:

Pojmu ucházení se o křivé svědectví ve smyslu § 199, písm. a) tr. z. odpovídá každé působení na vůli třetí osoby ve smyslu tam uvedeném a k cíli tam naznačenému; stačí nejen vyzvání, naléhání, přemlouvání,

nýbrž i pouhá žádost a prosba (srov. rozh. č. 639 a 2351 Sb. n. s.). K dokonání zločinu podvodu podle § 199, písm. a) tr. z., spáchaného ucházením se o křivé svědectví prostřednictvím třetí osoby, se vyžaduje, aby žádost o křivé svědectví svědka skutečně došla (srov. rozh. č. 3162 Sb. n. s.), což se v souzeném případě stalo.

Pokud zmateční stížnost namítá, že zločin podle § 199, písm. a) tr. z. předpokládá, že pachateli bylo známo, že sváděná osoba bude vyslýchána jako svědek u soudu, a že nalézací soud nezjistil, zda stěžovatelé B. a C. věděli, že je N. předvolán k soudu a má u něho vypovídati jako svědek, nelze jí přiznati oprávnění. S hlediska ucházení se o křivé svědectví nezáleží totiž na tom, aby osoba, u níž se pachatel ucházel o křivé svědectví, byla v době ucházení se již obeslána k soudu jako svědek, ba ani aby trestní věc, v níž mělo býti vydáno křivé svědectví, byla u soudu již zahájena a aby o tom pachatel určitě věděl; stačí vědomí o pravděpodobnosti jejího výslechu před soudem (srov. rozh. č. 760, 2264, 2351, 3147 Sb. n. s.). Nalézací soud zjišťuje výslovně vědomí stěžovatelů o tom, že se ucházeli o křivé svědectví, t. j. že chtěli, aby N. mluvil jako svědek před soudem vědomě nepravdu, a odůvodnil tento výrok tím, že stěžovatelé znali příběh a mluvili o tom, co podniknou, aby věc byla vyřízena.

Čís. 6393.

Nezletilá nevlastní dcera je svěřena dohledu a výchově svého nevlastního otce, v jehož domácnosti žije.

S hlediska zločinu podle § 132 III tr. z. je nerozhodné, zda na ni nevlastní otec skutečně též dozírá a ji vychovává.

K pojmu svedení ve smyslu § 132 III tr. z.

Ustanovení § 132 III tr. z. chrání za předpokladů v něm uvedených i osobu mravně nebo pohlavně porušenou.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1939, Zm I 486/39.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem svedení ke smilstvu podle § 132 III tr. z.

Z důvodů:

Zmateční stížnost se dovolává důvodů zmatečnosti podle § 281, č. 9, písm. a), 10 tr. ř.

S hlediska důvodu zmatečnosti podle § 281, č. 9, písm. a) tr. ř. namítá, že nezletilá Marie H. nebyla svěřena stěžovatelovu dozoru, když prý bydlela ve společné domácnosti se svou matkou a nebyla ani v poručenství ani v opatrovnictví stěžovatelově. Se zmateční stížností nelze souhlasiti. Již vzhledem ke svému mladistvému věku měla Marie H., jež